

at man da stod lige over for Statskassens Krav med Mangel paa Midler til at foretage de Nedfættelser, som man maatte finde at være mere nødvendige.

Winther: Den Betragtning, som den ærede Minister gaar ud fra, idet han fravaader dette Lovforslag, kan jeg aldeles ikke give Medhold. Den ærede Minister vil jo se, at jeg kun har fremsat dette Forslag som et Nødmiddel, indtil der foreligger en gjennemgaaende Revision af Loldlovgivningen, derfor kaldes det „en midlertidig Nedfættelse i Loldafgifterne“. Jeg maa tillade mig at spørge: Hvorfor skulde man ikke ved en fuldstændig Loldrevision kunne komme til et helt andet Resultat med Hensyn til disse Artikler, som der her er gjort Forslag om at nedfætte Lolden paa, uden derfor i mindste Maade at komme i Selvmodsigelse? Naar den ærede Minister paa-beraaber sig to Afstemninger, der have fundet Sted her i Thinget angaaende Sukker og The, og mener, at det peger hen paa, at man her i Thinget ikke er villig til at gaa ind paa en Nedfættelse ved disse Artikler, saa forelaa Tilfældet jo slet ikke saaledes, som det foreligger i det Dieblit, der her gjøres Forslag fra min Side. Det er en Selvsølg, at, naar man paa andre Punkter har givet større Lettelser for den ubemidlede Del af Befolkningen, kan man meget godt lægge Noget paa disse Poster. Der er, som den ærede Minister nævnte, en enkelt Artikel, nemlig Ost, og flere andre Artikler ere bleve nævnte af ærede Medlemmer, som egne sig til en meget stor Nedfættelse, og der vilde der altsaa gives en større Lettelse for den menige Mand, end der kan opnaas ved dette Lovforslag. Hvad er det, jeg vil med dette Lovforslag? Jeg vil have, at vi, førend den foreliggende fuldstændige Revision af Loldlovgivningen foregaa, skulle kunne staa paa samme Standpunkt eller tilnærmelsesvis staa nærmere, end vi nu gjøre, ved det Standpunkt, som man stod paa i 1863, da vi havde alle Loldafgifterne under Behandling paa een Gang. Og det Forslag, som jeg her er fremkommen med, synes jeg, er Noget, som man godt kan vedtage uden at komme i Kollision med en almindelig Loldlovgivning. Det kan ikke negtes, at det Forhold, der ved den almindelige Loldlovgivning er fastsat mellem forskellige Slags Varer, er forrykket ved Krigstoldskatten, og det er denne Forrykkelse, som jeg vil bringe bort, førend man gaar til en almindelig Loldreform. Dette forekommer mig, at være et aldeles rimeligt og fornuftigt Foretagende, navnlig naar man ser, at der har efter har lægges Omringer i Veien for, at en almindelig Revision af Loldloven kan foregaa. Derfor Regjeringen havde indbragt et Lovforslag om Loldlovens Revision, var jeg ikke fremkommen med mit Forslag (Finansministeren: Det kan man ikke vide!), i hvert Tilfælde vilde jeg ikke være kommen

med det, med mindre det havde viist sig, at man heller ikke i Nar kunde overvinde de Banfælgigheder, som stille sig i Veien for den store Reform. Det har nemlig altid været min Mening, at det var bedre, om man fik Noget end Intet, naar det, man fik, blot gik i den rigtige Retning. De Grunde, som den ærede Minister har anført mod mit Forslag, kan jeg ikke erkjende for rigtige, og jeg maa fastholde mit Forslag og henvender mig atter til dem, der ville stæffe en mulig Lettelse for de ubemidlede Folk her i Landet ved at vedtage dette Forslag. Men naar man mener, at der er noaen Inkonsekvents i, at jeg ikke foreslaar hele Krigstoldskatten hævet, saa skal jeg gjerne være med, naar Sagen skrider videre frem, til at faae denne Klage fjernet, thi saa bliver jo mit Formaal endnu klarere naaet, end naar jeg blot bringer disse Artikler i Forslag. Men her gjælder det jo, som jeg før yttrede, at det er lettere at faae erstattet mellem 6 og 700,000 Rbd., end 990,000 Rbd. Deri ligger Forstjællens; men at der skulde være noget Principurigtigt i at foreslaa Krigstoldskatten hævet samtidig med, at man ved, at Thinget ved en almindelig Loldreform mulig ikke vil tage Skatten bort paa de samme Punkter, som her er omtalt, kan jeg paa ingen Maade erkjende, og jeg ser ikke heri nogen Grund til at frasælbe mit Forslag eller til at være mindre varm for dets videre Fremme. Naar det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (Holm) udtalte, at han vilde være med til at bringe mit Forslag i Udvalg, saa vil jeg sige, at det er mig det Samme, hvilken Grund han har til at bringe det i Udvalg, naar han blot gjør det. Det er min Mening nu, som tidligere, at vi altsor sent ere komne til at gjøre denne Retfærdighedshandling; men man har et gammelt Ord, som siger: Bedre sent, end aldrig, og derfor er det, at jeg i Nar paa ny er fremkommen med mit Forslag. Det forekommer mig heldigt over for den almindelige Loldreform, at man har feiet de Ting af Veien, som ere til Hindre for den klare Bedømmelse af Sagen i dens Helhed, saaledes som den gestaltede sig efter den grundige Behandling, den fik i 1863; thi det gaar mig med Hensyn til dem, der deltog i Forhandlingerne derom, ligesom det gif det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd). Jeg tror, at der var meget mere erfarne Loldmænd, der deltog i Vedtagelsen af Loldreformen i Aaret 1863, end der vil komme til at vedtage den i Aaret 1874 her i Thinget. Jeg sigtede navnlig til, at det ærede Medlem mente, at det var Statsøkonomer, der vare langt større end Nogen af dem, der havde havt Ordet i Dag, der havde været uenige med os. Jeg har dog en Tvivl om, at det ogsaa er sikkert for hans eget Vedkommende, at her ikke ogsaa har været overordentlig udmærkede Statsøkonomer i Dag, som netop have talt og forsvaret hans Standpunkt; men med Hensyn til mig og Enhver, der har talt